

PRAKTIJKPERIKEL

Twee keer te laat

Glimlachend zit ze tegenover mij. Hoewel onze communicatie door een taalbarrière stroef verloopt, spreken haar ogen boekdelen. Ze is blij dat ze hier nu bij mij is. Ik ga bij haar een koperspiraal zetten, iets waar ze met haar drukke leven met vier kleine kinderen erg naar uitkijkt.

Ik heb alleen geen goed nieuws voor haar, want hoewel nog minimaal zichtbaar laat de zwangerschapstest toch echt twee streepjes zien. Geschrokken en met wilde afwerende gebaren laat ze me weten dat ze deze zwangerschap niet wil.

Gelukkig hebben we opties in Nederland en ik bespreek de mogelijkheden met haar. Maar de afstand tot de abortuskliniek is te groot, en zonder rijbewijs of ervaring met het openbaar vervoer komt ze er niet. Haar man heeft een auto, maar die kan ze dit nieuws niet vertellen. Ze probeert me uit te leggen dat vanwege geloofsovertuigingen hij nooit akkoord zou gaan met een abortus. Wanhopig kijkt ze me aan en ik voel haar rade-loosheid. Het wakkert de reddersrol in mij aan. Dit moeten we toch gewoon kunnen regelen? In ons mooie en progressieve Nederland zijn de mogelijkheden eindeloos. Ik stroop mijn figuurlijke mouwen op en lees me in over de opties. Ik overleg met een gynaecoloog die me de procedure stap voor stap beschrijft, inclusief doseringen en risico's. Ik regel een termijnecho bij een naburige verloskundigenpraktijk en ik lees de nieuwsstukken over de regelgeving. Hier kun je iets betekenen voor iemand, hier kun je echt het verschil maken!

Maar dan slaat de twijfel toe. Ga ik mezelf niet enorm in de

vingers snijden hiermee? Ik overleg met de KNMG Artsen-infolijn, waar ze me nadrukkelijk adviseren dit niet te doen. 'Het mag echt niet juridisch, dus begin er niet aan!' En dan blijft er van de stoere reddersrol niets over. Want wat als het misgaat? Of de partner erachter komt en mij aanklaagt? Dan ben ik degene die aan de hoogste boom wordt opgeknoopt. Hoever wil ik gaan voor deze patiënte? Ten koste van mezelf?

Ik spreek haar opnieuw en leg schoorvoetend mijn aarzeling uit. Wat schaam ik me voor mezelf. Er is niets meer over van mijn bravoure. 'Het kan niet, het mag niet. Ga maar naar de kliniek 60 kilometer verderop. Rot dat je het aan je man

moet vertellen.' Met buikpijn laat ik haar gaan.

Niet eens heel veel later is de kogel door de kerk: de abortuspil mag door de huisarts voorgeschreven worden. Te laat voor mijn patiënte, maar wellicht op tijd voor vele anderen.

En mijn patiënte? Die loopt hier inmiddels mét een bolle buik door het dorp. De abortus is er jammer genoeg niet van gekomen, dat vond haar man niet goed. Ze ziet er

moe uit, met vier kinderen onder de 5 jaar en een bijna geriatrische zwangerschap. En ik herken – als jonge moeder – haar worsteling. Straks is daar nog een klein hummeltje bij. En hoewel ik ervan overtuigd ben dat ze alles zal doen om ook voor dit vijfde kindje naar haar beste kunnen te zorgen, vraag ik me af ten koste van wie dit zal gaan. Ik ben blij dat de nieuwe wet er is. Maar hij had van mij eerder mogen komen.

Wat als de partner erachter komt en mij aanklaagt?

→ Ook een anekdote insturen? Mail naar kopij@medischcontact.nl.